

artet Sygdom, ansat til henholdsvis Halvdelen og Totredjedelen af den ved Takstationen udfundne Sum. Erstatningen er i det foreliggende Lovforslag for Hestes Vedkommende forhøjet til $\frac{2}{3}$, og Mindretallet finder ikke tilstrækkelig Grund til yderligere at forhøje Erstatningen. Det maa nemlig ikke overses, at der er den største Sandsynlighed for, at de Dyr, der ere angrebne af Snive og Kvægpest, ville dø, i ethvert Tilfælde vil der, selv om de undtagelsesvis overstaa Sygdommen, hengaa lang Tid, inden de blive helbredede, ligesom de ville blive forringede betydelig i Brugsværdi. Ejerne af de nedslaaede Dyr ville derfor formentlig blive velstillede, naar de erholde $\frac{2}{3}$ af Værdien, og Mindretallet maa derfor anbefale, at Lovforslagets Bestemmelse ikke forandres.

Samme Mindretal kan heller ikke stemme for, at Statskassen skal udrede den hele Erstatning for Nedslagningen af Dyr, der formodes at lide af eller virkelig lide af de i Lovforslaget nærmere angivne vildarterede smitsomme Sygdomme. Den Kreds, hvor Sygdommen er udbrudt, bør formentlig i Fremtiden ligesom hidtil betale en Del af denne Erstatning, idet det ikke kan nægtes, at det Distrikt, hvori Sygdommen optræder, og til hvilken den efter den hidtil indvundne Erfaring i Almindelighed indskrænker sig, har den nærmeste og væsentligste Interesse i de Foranstaltninger, der træffes for at standse Sygdommen. Det formenes ogsaa, at det af praktiske Grunde, navnlig af Hensyn til Bestemmelsen om Erstatningens Størrelse, kan være hensigtsmæssigt at lade vedkommende Kreds bære en Del af Erstatningsbeløbet og saaledes være interesseret i, at Erstatningen ikke bliver sat altfor højt. Derimod mener Mindretallet, at der kan være Grund til at forhøje Statskassens Andel fra Halvdelen til Totredjedel, idet Udgifterne efter Lovforslaget ville blive en Del større end efter Lov af 29de December 1857, og saaledes de kommunale Kasser ville blive mere bebyrdede

end hidtil. I saa Henseende henvises til, at der efter Lovforslaget kan paabjedes Nedslagning, naar der udbræder Svinedifteritis, Mund- og Klovesyge og milktbrandartet Rosen, hvilket efter den nugældende Lov ikke er Tilfældet. Erstatningen for nedslaaede snivede Heste er jo ogsaa bleven større end hidtil. Paa Grund af Bestemmelserne i § 17 ville Kommunerne ogsaa faa betydelig forøgede Udgifter.

Hvad Tuberkulose angaar, er samme Mindretal (Brockenhuus-Schaft og Pittichau) enigt med Flertallet i, at der efter den Udredelse, som Tuberkulosen har faaet her i Landet, er al Grund til, at der baade af de private og af det offentlige bliver truffet Foranstaltninger, der ere egnede til at faa Bugt med denne Sygdom. Men naar det af Flertallet foreslaas, at Ejerne eller Brugerne af Dyr, der ved den af det offentlige foranledigede Undersøgelse erklæres for angrebne af Tuberkulose og forsynes med et blivende Mærke paa Huden, skulle være berettigede til at faa Erstatning af Statskassen, saafremt de erklære sig villige til at lade Dyrene slagte, saa kan Mindretallet ikke slutte sig til dette Forslag. Det maa nemlig bestræbes, at Statskassen i høj Grad vil blive bebyrdet, dersom en saadan Erstatning, hvis Størrelse ikke lader sig forudsætte, men som i alt Fald maa antages at ville blive meget betydelig, skal udredes af samme. Mindretallet anser ogsaa en saa gennemgribende Foranstaltning for unødvendig og er af den Formening, at det foreliggende Lovudkast indeholder mange hensigtsmæssige og praktiske Bestemmelser, der maa antages stikede til Sygdommens Bekæmpelse. I saa Henseende henledes først og fremmest Opmærksomheden paa den særdeles heldige Bestemmelse i § 11, at Indenrigsministeren bemyndiges til ved særlig dertil befuldmægtigede Dyrslæger for Statskassens Regning at lade foretage Undersøgelse af Tuberkulose hos Hornkvæg for større eller mindre Distrikter, samt endvidere, at Ejerne eller Brugerne ere forpligtede til at rette sig efter de For-